

Праосінь

Зеров Микола Костянтинович

Як ніжна праосінь ти йдеш моїми снами;
Мов китиці калин рожевієш устами,
Очима темними, мов вереснева ніч,
Округлістю тьм'яних, алебастрових пліч
Ти невідступно скрізь з моїми почуттями.
Проміння слів твоїх стоцвітними огнями,
Стожарами мені горить у далині.
Ти давню праосінь нагадуєш мені:
Широколаний степ, бліді свічада ставу,
Берегових грабів грезет і злоголави,
Повітря з синього і золотого скла
І благодатний дар останнього тепла.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/praosin